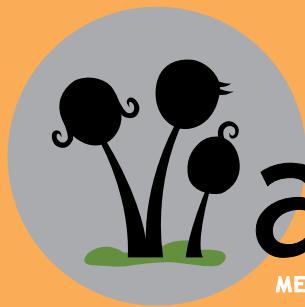

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 2 2013

Vårda relationerna!

Styrelsen vill skicka varma och soliga sommarhälsningar till alla FFIA-familjer.

Det finns så fina bilder på era barn, små som vuxna på FFIA:s hemsida och Facebooksida och naturligtvis här i tidningen. Vi njuter av att se alla glada barn och föräldrar eftersom vi på FFIA kämpar för att ge övergivna barn familjer.

Vi i styrelsen vill alldeles särskilt önska alla nyblivna föräldrar med nyfödda barn det bästa i livets med- och motgångar och en förhoppning om att barnen ska få en bra framtid. Vi vill uppmana er att söka efter relationer och kontakter med för er viktiga personer, men även i föreningslivet för framtida bruk för er själva och era barn. Släktingar och andra kan vara en stor tillgång, och när det gnisslar i relationer – vilket det alltid gör någon gång under livets resa – försök att se tillgångar och möjligheter.

Alla har vi något att tillföra och visst vill vi gärna när vi själva behöver det att det ska finnas andra där för oss och de våra. Det har vi sett vid stora katastrofer men det gäller likadant i vardagslivet.

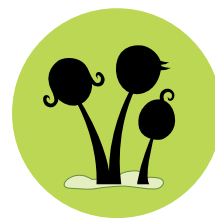
Många barn kommer att möta motgångar av olika slag – sök stöd och hjälp och gemenskap med andra! Vi är gjorda för gemenskap och beroende av varandra.

Det är skrämmande när det i morgons nyheter refererades till en undersökning som påstod att var fjärde ungdom skulle välja att vara utan sin bästa vän i två år framför att vara utan sin mobiltelefon. Man kan undra hur framtidens relationer kommer att se ut?

Nåväl, ta hand om varandra och vi önskar alla en skön och njutbar sommar med mycket utrymme för återhämtning. Kanske blir vintern lika bister men vacker som förra året.

Styrelsen genom

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg
Råby 35

755 94 Uppsala
018-31 74 04

tillraby@telia.com

Heléne Mohlin
helene.mohlin@ffia.se

Kerstin Krebs
kerstin.krebs@telia.com

Rinki Hulth
rinki.hulth@gmail.com

Pia Ernlo
pia.ernlo@teliasonera.com

Maria Säaw
saaw_maria@yahoo.se

MATERIAL TILL TIDNINGEN SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

Svenska Anna Kullander undervisar
i engelska i en skola i Kina.
Läs mer på sid 6

Vi Adoptivfamiljer nr 2/2013

Ledare - sid 2

Aktuellt från kontoret - sid 4

Volontär i Kina - sid 6

Bisyssla för adoptivfamiljer i Kenya - sid 10

Konferens i Indien - sid 14

Den stora återresan - sid 15

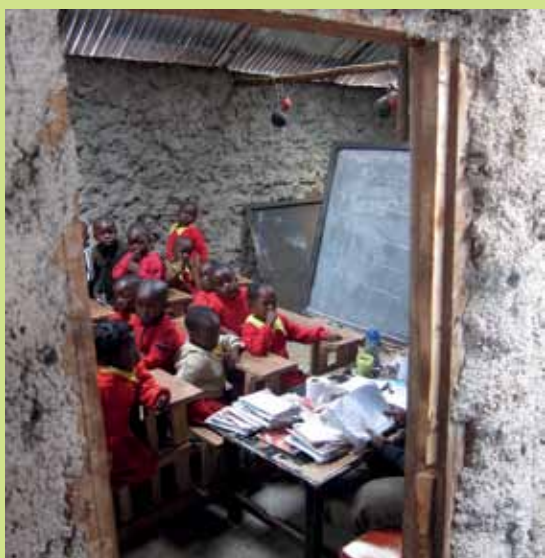
Födelsedag i födelselandet - sid 16

Boktips - sid 18

Ny biståndsförening - sid 18

Medlemssidan - sid 19

Familjesidan - sid 20

Skola i slummen i Kibera - ett lämpligt biståndsprjekt för adoptivfamiljer på plats i Kenya. Läs mer på sidan 10

På en internationell konferens om adoptioner i New Delhi, Indien, fick Monica Fagerberg och Britt-Marie Nygren tillfälle att träffa flera av de barnhemsrepresentanter FFIA samarbetar med och dessutom skapa nya kontakter. Läs mer på sid 16

Barn- och ungdoms- försäkring för adoptivbarn

Nu erbjuds alla adoptivbarn - de som kommit tidigare och de som kommer idag - en sjuk- och olycksfallsförsäkring.

- Försäkringsbelopp 1 200 000 kr
- Läke-, rese- och tandskadekostnader ingår (3% av ett pbb* i självrisk vid sjukdom)
- Skadade kläder och glasögon upp till 0,25 pbb*
- Dagsersättning vid sjukhusvård 200 kr/dag
- Kostnadsersättning upp till 50 000 kr/år i högst tre år
- Ersättning för hjälpmedel upp till 3 pbb*
- Dödsfallsersättning 50 000 kr
- Krishjälp – för barn och familj upp till 10 behandlingar

Alla barn som under året adopteras genom föreningens försorg omfattas av skyddet till och med 2013-12-31 som en del av adoptionsavgiften. Därefter erbjuds fortsatt försäkring individuellt för varje familj.

I fortsättningsförsäkringen ingår alla familjens barn upp till 25 års ålder till en premie om 180 kr per månad för samma skydd som ovan.

Försäkringsgivare är Förenade Liv och försäkringen administreras av Allians Försäkringsmäklare. För mer information ring 08-700 51 70 eller email: info@allians.com

**Prisbasbeloppet (tidigare Basbeloppet) enligt lagen om allmän försäkring (1962:381) räknas fram på grundval av ändringarna i det allmänna prisläget. Enligt gällande bestämmelser anges detta av utvecklingen av konsumentprisindex och fastställs för helt kalenderår. Prisbasbeloppet avrundas till närmaste hundratal kronor.*

allians
FÖRSÄKRINGSMÄKLARE

 förenade liv

Handlingar för de första familjerna är nu på väg mot Kazakstan. Just nu har FFIA kapacitet att ta emot fler ansökningar till Kina, och även till Bulgarien och Ungern. Det finns också möjlighet att omgående sända sin ansökan till Kenya.

Aktuellt om läget i våra samarbetsländer

De första familjerna ansökningar är i skrivande stund på Kazakstans ambassad i London för att därefter vidarebefordras till Kazakstan. Efter sommaren kommer vi att göra en avstämning om vi kommer att kunna skicka fler ansökningar det här året.

COLOMBIA. Vi vill uppmärksamma familjer med colombianskt ursprung (eget eller föräldrars) att ni kan ansöka i Colombia och få mycket kort handläggningstid. Om du till exempel själv är adopterad finns denna möjlighet för dig.

Den ordinarie handläggningstiden för ICBF har dock tyvärr ökat. ICBF publicerade ny statistik i slutet av april, och av den kunde man utläsa att fram tills dess har 369 adoptioner genomförts under året, varav 160 är internationella.

I ett samtal med en tysk organisation uttryckte Ilvia Ruth Cardenas förhoppningen att man under andra halvan av 2013 skulle få en "mer normal rytm i förmedlingsarbetet".

Alla inblandade i processerna är då mer bekanta med det nya protokollet för hur utredningen av barnens tillgänglighet för adoption ska göras.

ICBF publicerade i mars en "workbook" för "familjeförsvarearna", som är de som har ansvaret lokalt för att utreda

barnen. Nu i slutet av maj hade ICBF ett möte med centralmyndigheterna från andra länder för att informera om situationen. På detta möte berättade ICBF att man nu endast kommer att ta emot ansökningar för barn med särskilda behov och äldre barn under en period av två år från 1 juli 2013.

Detta för att kunna beta av den kö på ca 3000 ansökningar för yngre och friska barn som redan finns i landet. FFIA fortsätter arbetet för att ge kunna ge fler barn med särskilda behov familj.

INDIEN. Det nya adoptionssystemet i Indien, som innebär att verksamheten har centraliserats, har hittills resulterat i att vi kunnat matcha en familj med barn med särskilda behov.

THAILAND. I samband med att vi fick besked om kvoten för årets ansökningar till Thailand meddelades också att de har ambitionen att hålla handläggningstiderna på cirka tre år.

Nu har de familjer som skickat sina ansökningar till DSDW under 2009 kommit hem med sina barn. Då det inte blev någon kvot för nya ansökningar under 2010 eller 2011 betyder det att nästa grupp familjer som väntar har skickat sina ansökningar under 2012.

Den första ansökan gick iväg i maj det året. Det innebär att det nu kommer att dröja tills nästa barnbesked.

När det gäller adoptioner från vår samarbetskontakt Röda Korsets barnhem väntar vi på matchningsbesked, barnbesked och resebesked för tre familjer. Det försätter tyvärr att dra ut på tiden.

Vi har numera kort väntetid på dessa två kontakter i Thailand, och vi hoppas

kunna skicka nya ansökningar så snart vi fått ny kvot vid årsskiftet.

KINA. Vi har kapacitet att ta emot fler ansökningar till Kina, men också till Bulgarien och Ungern! Familjerna som adopterar barn med särskilda behov från Kina har fortsatt kort handläggningstid.

Hittills i år är sex familjer hemkomna med sina barn som de har adopterat via CCCWA:s onlinehandläggning.

För en familj tog det cirka sex månader, och för övriga familjer cirka fyra månader tills de kom hem efter det att de fått information om barnet. I skrivande stund befinner sig en familj i Kina och i juni/juli reser ytterligare tre familjer.

Den 1 juni sjösätter CCCWA ett nytt webbaserat system kallat CPIS, Child Placement Information System for Inter-country Adoption.

I korthet innebär systemet att alla originalhandlingar (adoptionsansökningar, uppföljningsrapporter och så vidare) först ska registreras och scannas in i CPIS av adoptionsorganisationen innan originalet skickas till CCCWA.

CPIS är en utveckling av det onlinesystem som idag endast används för registrering av ansökningar som gäller barn med särskilda behov.

BULGARIEN OCH UNGERN tar emot ansökningar fortlöpande, och vi tar gärna emot fler familjer på dessa länder.

Kan ni tänka er ett barn i övre förskoleåldern och/eller ett barn med särskilda behov kan något av dessa länder vara ett bra val för er.

När det gäller Ungern så meddelar vår representant Zsuzsa att man i januari gjorde modifieringar i lagen om barn-

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

och ungdomsskydd. Alla barn, om möjligt, ska placeras i fosterfamilj istället för på institution. Det pågår därför nu ett regeringsprojekt som handlar om förbättring av utbildningen av fosterföräldrar; man vill få fler vuxna intresserade av att vara fosterfamilj och att höja detta yrkes status. Som fosterfamilj har man som regel tre-sex barn placerade samtidigt.

KENYA. Det finns också möjlighet att omgående sända sin ansökan till Kenya. Det finns alltid möjlighet att prata med familjer som adopterat från Kenya.

SRI LANKA. Vi har i nuläget fått information från myndigheten DPCCS på Sri Lanka att de barn med särskilda behov som är tillgängliga för internationell adoption kommer att matchas med väntande sökande. Matchningen kommer att skötas av den kommitté som tillsatts för att övervaka matchningsprocessen. Man kommer även att upprätta en mer formell kölista, där sökandens inloggningsdatum kommer att registreras: Sökande kommer sedan att matchas i turordning.

DPCCS skriver också att de har svårt att bedöma handläggningstider när det gäller internationell adoption. Men de kommer att förmedla barn till internationella sökanden när det finns tillgängliga barn som passar in på den öppna familjerna har uttryckt.

Vi vill passa på att önska er en riktigt trevlig sommar. Vi kommer att ha öppet kontoret under hela sommaren men med något mindre telefonitid! Håll utkik på webbplatsen för mer information.

Med hopp om mycket bad, glass och lek!

Soliga hälsningar från alla oss på FFIA genom
Helene Mohlin, informationsansvarig

Tack från Loredana

Här kommer en hälsning från Loredana Colque som efter elva år som handläggare på FFIA nu slutar för att gå vidare mot nya utmaningar;

"De här åren på FFIA har gett mig otroligt mycket – det har varit fantastiska, spännande och på många sätt känslofyllda år som jag är oerhört tacksam över att ha fått uppleva!"

– Jag vill skicka en varm kram till alla barn (och föräldrar) som jag har fått följa en bit på livets väg. Ni kommer alltid att ha en särskild plats i mitt hjärta!"

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på Kinaresor!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**
Telefon 08-545 95 200
www.kinaresor.se

Den 15 september förra året gav sig Anna Kullander iväg på sitt livs hittills största äventyr. Hon lämnade tryggheten i Sverige för att jobba som volontär och engelsklärare i Kina under tio veckor. Det var en resa som gav många upplevelser och minnen, ännu fler erfarenheter och vänner för livet. Här berättar Anna själv om resan.

Anna var engelsklärare i Kina

Jag har en längre tid varit intresserad av och velat åka till Kina – det stora, mystiska land i Öst som är på uppgång på världsmarknaden och som är mitt födelseland. Efter att ha tagit studenten i juni kände jag för att göra något annat ett tag innan flera år på universitet väntade, och då passade en kinaresa bra in.

Jag hittade organisationen Volontärresor på internet; den anordnar volontärresor till alla jordens hörn. Efter lite funderande och diskuterande med föräldrarna bokade jag in mig på ett tio veckor

långt program för att undervisa kinesiska barn i engelska. Andra alternativ som fanns var att hjälpa till på pandabasen i Chengdu eller jobba på ett barnhem.

Även om jag gillar pandor ville jag hellre jobba med människor, och det verkade roligare att samtidigt försöka lära barnen någonting än att bara leka med dem. Att det blev just tio veckor var för att mängden lät lagom; tillräckligt lång tid för att komma in i vardagen och få något slags liv därnere, men samtidigt uthärdligt om det skulle visa sig vara för hemskt.

Volontärresor samarbetar med orga-

nisationen Greenway China nere i Kina och det var till ett av de lokala huvudkontoren jag kom sent på kvällen den 16 september 2012, efter att flugit från Stockholm till Guilin, via Beijing.

Det lokala huvudkontoret finns i byn Fengyan, cirka tre och en halv timme från Guilin, i Guangxiprovinsen och utgörs av det äldsta huset i byn, mer känt som Old House. Det är hem för Isabella Qin, managing director för Greenway China, och hennes familj, och det är där alla volontärer spenderar sina introduktionsveckor.

När jag kom dit var det många andra volontärer där, bland annat ett stort gäng tyska ungdomar som kommit dagarna innan. Det var dessa jag hade introduktionen tillsammans med.

JAG HADE TVÅ introduktionsveckor, i och med att jag skulle stanna så pass länge. Veckorna inkluderade både introduktion till kinesiska seder och bruk samt kinesiskt vardagsliv, och så kallad "teacher training", då ingen av oss var utbildad lärare.

För att lära oss kinesiskt vardagsliv, seder och bruk fick vi självklart språklektioner i kinesiska med de mest nödvändiga fraserna som hälsningsfraser, hur man prutar, olika transportmedel och hur man hittar vägen. Det ingick även att sjunga en kinesisk sång, skriva kalligrafi, lära sig spela Mahjong och utöva Tai Chi.

Anna och hennes volontärkompisar i Kina

Teacher training hölls av ett brittiskt par som nu jobbade för Greenway, men som hade undervisat i Kina en längre tid och därmed visste vad de pratade om. De berättade för oss vilka svårigheter kinesiska elever har i sin engelskinläring, hur vi ska komma över problemet med att vi inte kan kinesiska och därmed inte kan prata så bra med eleverna, hur man hanterar en klass på 60 elever (vilket är standarden i kinesiska skolor), hur man planerar en lektion och så vidare.

TRÄNINGEN INNEHÖLL även studiebesök på olika kinesiska skolor i området, där vi fick observera de kinesiska engelsklärarna och därmed bilda oss en uppfattning om hur bra engelskan var hos eleverna. Som avslutning fick vi i par planera en egen lektion, som vi sedan gav i en av skolorna vi besökt. Den utvärderades sedan av våra båda lärare och handledare.

Jag undervisade sammanlagt sju veckor på egen hand, och jag hade turen att få skolan i byn; Fengyan Village Primary School.

Det är allmänt känt i Kina att byskolorna är bättre än skolorna i städerna, då klasserna är mindre i byskolorna och eleverna därmed har en bättre chans att lära sig. Alla klasser utom en som jag hade bestod därför bara av runt 30 elever, vilket kändes bra mycket lättare att hantera än 60.

Byborna är dessutom vana vid västerlänningar, i och med att Greenway har ett av sina kontor i byn, så barnen jag undervisade är något bättre på engelska än barn på andra ställen i området.

Jag undervisade Pre-Class till och med Grade 5 vilket motsvarar vår förskoleklass till femman. Jag hade 12 lektioner i veckan, varje klass två gånger i veckan, och varje lektion var 40 minuter lång.

I NORMALA FALL BÖRJAR engelskundervisningen i Kina i tredje klass, men jag blev ombedd att även undervisa förskoleklassen, ettan och tvåan. Då jag inte hade några böcker att följa för de klasserna blev det att lära ut enkla baskunskaper så som alfabetet, siffror, färger och djur. Med hjälp av mycket kroppsspråk, bilder, lekar och rutiner gick det ganska lätt att komma över språkbarriären.

I förskoleklassen hade jag dessutom hjälp av den ordinarie läraren, som gick runt och höll ordning på barnen, vilket behövdes då det var klassen med 60 elever.

För de äldre klasserna fanns det en lärobok som eleverna använde på sina vanliga engelsklektioner, och även om jag inte behövde följa den till punkt och pricka var det bra att använda den som en guide. Varje vecka hade ett eget kapitel och jag kunde då utgå från kapitlets tema (till exempel mat, kroppen, månader), och sedan jobba runt omkring detta.

Det har varit mycket fokus på engelsk grammatik i den kinesiska engelskundervisningen, och att eleverna ska kunna skriva och läsa engelska bra, medan förmågan att lyssna och prata nästan helt ignorerats. Min uppgift som frivillig engelsklärare var därför att fokusera mycket på att prata med eleverna, och få dem att våga prata och använda språket. I och med att jag gör det, och samtidigt inte kan kinesiska, förstår eleverna bättre att engelska är mer än bara ett skolämne – det är ett användbart språk.

Jag gjorde därför mycket parövningar och i femman fick jag dem även att komma fram till katedern och presentera sig själva.

FÖRUTOM ATT KLASSERNA oftast är mer än dubbelt så stora än i Sverige kan andra skillnader märkas mellan skolorna och deras system.

Då klasserna oftast är så stora måste man naturligtvis använda lite annorlunda undervisningsmetoder än vad som används i Sverige. Pararbete är eleverna väldigt ovana vid, och grupparbete existerar inte överhuvudtaget förrän på universitetsnivå. Glosor lärs in genom upprepning och kollektiv utropning av orden.

Bestraffningar i form av slag är inte ovanligt (även om jag hade turen att inte

behöva se det med egna ögon), och eleverna kan disciplineras genom att läraren går runt i klassrummet och slår med pekpinne i bänkarna. Om en elev är särskilt ouppmärksam eller olydig kan läraren lätt knacka till eleven i bakhuvudet med knogarna eller ta tag i nackskinnets på honom/henne.

En mildare form av bestraffning är poängavdrag från klassens gemensamma poängpott. Alla klasser har en poängpott från vilken lärarna kan dra av eller lägga till poäng baserat på hur lektionen gått. Varje vecka eller månad räknas sedan poängen samman och den klass som har mest poäng får en belöning. I byskolan var belöningen en flagga att sätta upp i klassrummet.

YTTERLIGARE EN SKILLNAD är den dagliga morgongymnastiken som på byskolan hölls mellan tjugo i tio och fem i tio på förmiddagen. Alla skolans elever rader då upp sig på skolgården och i takt med musik från högtalarna böjer de på benen, sträcker på armarna och gör andra rörelser som ska hålla kroppen vig och tränad.

Även fast jag undervisade varje vardag hade jag ledig tid på helgerna och tillsammans med de andra volontärerna tillbringade jag oftast helgerna i Yangshuo, en turiststad särskilt känd i bergsklättrarkretsar, cirka en och en halv timme från byn.

I Yangshuo kunde vi verkligen vara turister då vi inte behövde tänka på att uppföra oss väl eller bära en viss klädsel, vilket vi fick tänka på till viss del i byn och närliggande staden Gongcheng, eftersom vi där var lärare och förebilder för barnen. I Yangshuo besökte jag Moon Hill, ett berg med ett halvcirkelformat hål i, och gjorde en båtutture på Li River, så kallad Bamboo Rafting.

EN HELG BESÖKTE VI ÄVEN GUILIN, en av de större städerna i provinsen, och där besökte jag Seven Star Park med tillhörande zoo, då jag hemskt gärna ville se en levande panda när jag ändå var i Kina. Jag fick inte se bara en, utan två livs levande pandor vilket var väldigt roligt, men i övrigt är kinesiska zoon inget att rekommendera. Även om de också hade andra ovanliga djur som kängurur och en vit tiger, är utrymmena där djuren vistas så små att man kan se att djuren inte är särskilt lyckliga över att bo där.

Naturligtvis tog jag mig även tid till shopping. Kina är rena drömlandet för tjejiga tjejer; smycken, väskor, hårspänner och skor så långt ögat kan nå! Förutom en del smycken och en väska till mig själv passade jag även på att inhandla de flesta julklapparna samtidigt som jag finslipade min prutningsförmåga.

HELGERNA GAV OSS även chansen att äta västerländsk mat och frossa i kött; kött är nämligen fortfarande relativt dyrt i Kina och måltiderna som serverades i Old House bestod därför mestadels av ris, nudlar och grönsaker. Endast en rätt till middagen innehöll kött och då bara små köttbitar.

Dock vande jag mig så småningom vid en mindre andel kött och började gilla mycket av det kinesiska köket, så som dumplings (degknyten fyllda med kött och grönsaksbitar), fylld äggplanta, instant noodles och ett slags pitabröd fyllt med fläskkött och grönsaker.

Jag smakade även på sniglar, vilket var gott med rätt kryddning och drack Oil Tea; en soppa vars huvudingredienser är ingefära och vitlök. Väldigt bitter till smaken, men blir bättre ju fler gånger man dricker den och ska tydligen vara väldigt hälso-sam. I provinsen jag befann mig drack kineserna den varje morgon.

Det i matväg som slutligen kunde få mig att längta hem var svensk frukost; yoghurt, flingor, ostsmörgås och mjölk. Då det är dåligt med kor i Kina är mjölkproduktionen liten och mjölkprodukterna dyra och sällsynta.

EN AV DE SAKER KINA är känt för är sina festligheter och speciellt de runt det kinesiska nyåret, även kallat Spring Festival (Vårfestivalen.) Några av de volontärer jag mötte i Kina skulle stanna ett år och undervisa och kommer alltså få uppleva nyåret, vilket jag är avundsjuk på dem för. Emellertid var jag inte helt lottlös

under min tid där. Första veckan i oktober skedde Golden Week, vilket innebar en veckas ledighet för alla kineser. Detta var för att det sammanföll med både Autumn Festival och Kinas nationaldag, den 1 oktober. Autumn Festival är liksom de andra kinesiska högtiderna en chans för familjerna att återförenas och under just den här högtiden hyllar man månen. På kvällen på Mid Autumn Day (som i år

in-föll den 30 september), vilken är den viktigaste högtidsdagen, äter man god mat, mooncakes (fyrkantiga mjuka kakor med olika fyllning) och frukt. Så gjorde även vi i Old House och kvällen avrundades med några fyrverkerier. Dagen efter Mid Autumn Day var det alltså Kinas nationaldag, som inte firades nämnvärt där jag befann mig vilket var lite tråkigt då jag hoppats på mer festligheter. Emellertid anses nationaldagen, även om den inte firas lika mycket längre, fortfarande vara en lite bättre och mer lyckosam dag än andra dagar. Därför är det många par som väljer att gifta sig då och så även i år.

ALLA I OLD HOUSE BLEV inbjudna på bröllop i grannbyn Hongyan den 1 oktober, vilket var väldigt intressant att se även om det var mellan ett av Kinas många minoritetsfolk och inte ett traditionellt kinesiskt bröllop mellan hankineser (det vanligaste folkslaget i Kina).

Tyvärr var det så mycket folk att vi inte kom åt att se själva vigselakten (där brudgummen flera gånger måste skrika ut hur mycket han älskar bruden) men både proceduren innan och efter fick vi bevittna. I proceduren innan vigselakten bärs pyntade korgar och lådor upp till platsen för ceremonin, allsammans medan spelmän spelar traditionell kinesisk musik.

UNDER VIGSELAKTEN FYLLS sedan korgarna och lådorna med presenter som ska hjälpa de nygifta att sätta bo. De bärs sedan med i utgångsprocessionen då

även brudparet är med. Bruden sitter då i en smyckad bärstol och processionen går sedan ett varv runt området där vigseln skett. Efter det blir det en stor måltid, men innan bruden får gå in på restaurangen eller till platsen där maten serveras, måste hon hoppa över en liten brasa som placerats framför ingången.

Sammanfattningsvis kan bröllopet beskrivas som mycket folk, färg, musik och smällare.

DEN HÄR RESAN HAR utvecklat mig enormt mycket som person, den har gett mig insikt i hur jag är och hur jag vill vara och fram för allt har den gett mig en inblick i andras människors vardag och liv.

I början var det tufft med alla kulturkrockar; nya tankesätt och vanor, annan mat, annat skolsystem, den galna trafiken och inte minst det faktum att många kineser hade svårt att förstå att jag inte var kines.

DÅ ADOPTION fortfarande är något av ett tabu i Kina visste jag inte riktigt om jag skulle våga säga att jag är adopterad. I många fall kunde kineserna inte tillräckligt bra engelska för att förstå även om jag hade sagt det.

Detta ledde naturligtvis till att alla försökte prata kinesiska med mig och att barnen i början inte var lika glada över att se mig som de andra volontärerna, som såg mer exotiska ut med blek hud och blont hår.

I södra Kina och på landsbygden är det fortfarande ovanligt med västerlänningar, så i skolorna vi besökte var det nästan rockstjärnestatus på de andra volontärerna, då skrikande ungar sträckte fram sina skrivböcker för att få dem signerade.

JAG KOM EMELLERTID över allt detta, vilket har gett mig ännu mer självförtroende inför framtiden. Även att möta alla de andra volontärerna från olika länder har varit givande och gett mig nya perspektiv och tankegångar.

Kort sagt har det varit en fantastisk upplevelse som jag aldrig kommer att glömma och jag rekommenderar alla som är sugna på att göra något liknande att göra det!

Anna Kullander

Om Anna Kullander

Anna Kullander har nu flyttat till Uppsala och pluggar på juristprogrammet där.

Hon vill gärna jobba internationellt efter examen, med mänskliga rättigheter eller liknande. Blir inte det aktuellt kan hon även tänka sig en bana som åklagare.

Anna gillar att skriva och läsa och skulle gärna vilja ge ut minst en bok i framtiden. Förutom plugg, läsning och skrivande gillar hon att vara med kompisar, simma och åka slalom.

Anna är född 1993 i Changzhou, Jiangsuprovinen i Kina och adopterades när hon var tio månader. Hon har behållit det kinesiska namn hon fick på barnhemmet, Zhu, vilket betyder bambu. Anna har även en lillasyster som är adopterad från Jiangxiprovinen.

Vill du veta mer om Annas Kinarese? Besök hennes blogg!
<http://kinesiskbambu.blogg-platsen.se/>

Vad gör två vuxna - lediga från sina arbeten - av all sin tid när de adopterar i Kenya? Förutom att ta hand om barnen kan man som familjen Camsel engagera sig i ett biståndsprojekt. Kanske vill du också bidra efter att ha läst om den tappra biståndsarbetaren Judith och hennes skola i Kibera?

Bistånd bra bisyssla för adoptivfamiljer

Tiden går fort och vi har nu precis kommit hem ifrån Kenya och främst Nairobi, efter att ha varit på plats sedan början av augusti 2012. Beslutet att adoptera hade vi tagit för länge sedan, men att bo i ett annat land i nästan ett helt år var något helt annat.

Hur skulle vi lösa allt det praktiska hemma med arbete, boende, bil etc? Hur skulle vi kunna vara borta ifrån nära och kära under så lång tid? Hur skulle vi ens kunna bo i Nairobi som vi hört så mycket negativt om? Frågorna var

många och att ta detta sista beslut kändes allt annat än självklart och just då väldigt långt borta.

Redan på adoptionskursen i maj 2012 började vi prata om Kenya som givarland, men många praktiska frågor tyngde i början. I takt med det ökade intresset började vi dock se Kenya som land dyka upp lite varstans i media, allt från den lokala tidningen till TV-nyheterna.

Helt plötsligt kom så också det avgörande reportaget i Göteborgs-Posten om en familj som precis kommit hem däri-

från med sin adopterade son. Linda och Mathias Mjölner hade låtit sig intervjuas och berättade glatt om alla sina nya livserfarenheter.

Några veckor senare hade vi besökt dem hemma i Lerum och samtidigt också bestämt oss för att Kenya verkligen skulle bli vårt nästa resmål och äventyr i livet.

En otroligt skön och pirrande känsla började infinna sig, bara att ha bestämt sig för givarland var stort nog.

VÅR BIOLOGISKA DOTTER Lova, fyra år, skulle äntligen få ett syskon. Barnbeskedet slog ner som en bomb och William blev i och med den dagen den självklara lillebrodern.

Nya frågor började poppa upp, främst angående vad vi skulle göra av all vår lediga tid tillsammans i Kenya – förutom att ta hand om vår nya familjemedlem.

Att därutöver bara få vara tillsammans alla fyra skulle självklart vara den allra största vinsten, men sen då? Vi satte oss ner hemma i Kungälv och funderade igenom vad vi verkligen ville göra med detta kommande magiska år.

De första sakerna som dök upp var allt ifrån att bara få uppleva Kenya och dess människor till kultur och safari, få tid till att börja träna igen, laga mat tillsammans, läsa böcker, gå igenom en massa ogjorda saker hemifrån och sist men inte minst hjälpa till lokalt där det som mest behövdes.

Att vi skulle bli en viktig del för hundratals barn i slumområdet Kibera kunde vi då inte ens drömma om.

VÄL I NAIROBI träffade vi den svenska adoptivfamiljen David och Emma Carlsson, vilka engagerat sig i en liten skola kallad Oloo's Children Centre. Skolan ligger i slumområdet Kibera, bara några kilometer från vårt boende (Gemina Court, Nairobi).

Efter mycket om och men hade familjen Carlsson, med hjälp av insamling från familjer och vänner i Sverige, lyckats köpa loss grannskjulet till skolan. Äntligen skulle 160 barn få ytterligare ett skjut att undervisas i.

Lyckan var total och invigningen av den nya gulmålade skolbyggnaden, innehållandes de två gamla skjulen, firades med pompa och ståt. Detta

blev startskottet för vårt engagemang och kommande arbete med alla dessa underbara barn, lärare och övrig hjälppersonal.

JUDITH OLOO ÄR UPPVUXEN och bor i den fattigaste delen av Kibera. Hon hade turen att få ett stipendium ifrån kyrkan för att gå lärarlinjen och kände tidigt att hon i sin tur ville hjälpa de mest behövande barnen i sin omgivning. De statliga skolorna i Kenya sägs vara gratis, men det tillkommer dessvärre en hel del kostnader som skoluniform, skolmaterial, mat etc.

Många barn i slummen blev under valörligheterna 2007/08 helt föräldralösa. Judith hade börjat undervisa en mindre grupp på 30 barn, men gruppen växte snabbt till hela 160 barn. Undervisningen skedde i skift, med start kl. 06.30 och fram till sent på eftermiddagarna. För att få ihop till främst skolmaterial arbetade Judith extra på kvällar och helger genom att städa, tvätta och diska i fyra finare villor en bra bit utanför Kibera. I takt med att barnaskaran ökade, kom också fler lärare som erbjöd sig att hjälpa till.

LÄRARNÄR ÄR IDAG ÅTTA till antalet och arbetar helt utan ersättning. Frivilliga kokerskor och nattvakter hjälper också till, även de utan att få något betalt.

Efter skoldagens slut går de inte direkt hem till sina familjer utan tvingas leta efter eller gå till andra arbeten för att tjäna ihop en liten slant. Vad gäller just lärarna är målet att de ska tjäna cirka 650 kr/månad, men pengarna som man får

in räcker inte till mer än skolmaterial, el och andra verkliga måsten. Det som blir över går sedan oavkortat till ytterligare mat för barnen.

Egentligen är skolan öppen måndag till fredag, men då många av barnen inte får någon mat hemma håller Judith även helgöppet för att kunna mätta i alla fall några magar.

Judith försöker alltså parallellt även starta ett matprogram, för att förse alla barnen med behövliga mål mat. "Det är inte så lätt att undervisa någon som inte ätit på flera dagar; koncentrationen finns liksom inte", säger Judith. Tanken är att barnen ska få frukost (gröt) och lunch (ris, bönor och

mjölk). Många av barnen får som sagt ingen mat när de slutat skolan, så Judiths nästa önskan och projekt är att kunna erbjuda även middag.

NÄR VI FÖR FÖRSTA GÅNGEN kom in i den gulmålade byggnaden insåg vi hur små klassrummen faktiskt var. Man hade klämt in ett antal små träbänkar och fyllt väggarna med diverse utbildningsmaterial. De tillhörande toaletterna utgjordes av små hål i marken.

Många av barnen är oönskade hemma hos sina släktingar, då de inte har några föräldrar kvar i livet, och de lever under ständigt svåra förhållanden. Skolan är förmodligen barnens sista chans i livet.

Judith fortsatte att visa oss runt och vi blev förundrade, imponerade och otroligt inspirerade av hennes engagemang.

gemang. Man får sig ännu några tankeställare och en stor klump i magen när man ser allt med egna ögon. David tipsade oss inför trippen om att inte köpa med så mycket saker till barnen (till exempel pennor och papper) utan att istället lämna ett litet bidrag, då Judith förmodligen kunde köpa loss dubbelt så många pennor som vi skulle kunna lyckas med.

Lite kex blev dock inhandlat och innan vi hann lämna första klassrummet fick vår dotter Lova blygt och försynt dela ut dessa för barnen dyrgripar: ett kex vardera. Snart hade vi varit inne i alla de fem klassrummen och också fått varsin välkomstsång sjungen för oss.

ADOPTIONSÄVENTYRET för familjen Carlsson började lida mot sitt slut och vi kom gemensamt överens om av vi, familjen Camsel, skulle ta över det stödarbete till Judiths skola som påbörjats. Vi började omgående skriva ner på vår adoptionsblogg vad vi precis skådat ute i Kibera och sen sprida till alla våra vänner och släktingar.

Via Facebook spred sig sedan denna lilla skolas situation ytterligare och helt plötsligt hade vi lyckats få ihop några tusen kronor. Våra nära och kära som också besökte oss under vår Kenyavistelse följde alla gladeligen med till skolan, vilket för många blev det största intrycket på hela deras resa.

Alla insatta medel går till 100 procent oavkortat till skolan och barnen. Insatta

medel tas ut och överlämnas direkt till Judith, så här finns noll mellanhänder. Idag har kontakten på plats lämnats över till en annan adoptivfamilj; Sofia och Paul Strickson.

Kanske kan vår gemensamma insats göra så att barnen får lite mer mat i magen och på så sätt lär sig lite mer, och att Judith även kan uppfylla sina så behövliga drömmar.

DET STORA MÅLET
ÄR ATT spara ihop ytterligare medel för att köpa loss två intilliggande skjul. Detta skulle göra att de äldsta eleverna kan fortsätta upp till 14 års ålder och på så sätt också få en hel och komplett grundutbildning.

Utöver pengar till mat har våra insamlade medel också bidragit till nytätade väggar via cement och plast, nymålade dörrar, renoverade griffeltavlor, nya möbler i form av ett kontorsbord och en hylla, två köksbord för att undvika att kökspersonalen tvingas utföra allt arbete på golvet, fyra nya stora kastruller etc.

Vi har valt att låta Judith äska pengar i omgångar och förklara sina mest akuta behov, framför att inte bara lämna över alla våra besparingar på en gång. Ju mer man lär känna Judith desto mer förstår man vilken stor eldsjäl hon verkligen är. Hon är helt fantastisk och har så mycket omtänksamhet till alla dessa barn.

OM NI HAR FRÅGOR, funderingar, idéer eller vill hjälpa till med ett bidrag, kontakta Jessica Camsel på info@camsel.se.

Mer info om skolan hittar ni även på: <http://www.reseblogg.camsel.se/#home>, där Reine och Jessica bloggar om sin Kenyavistelse samt sina möten med Judith och hennes skola.

Reine och Jessica Camsel

Överst: Judith Oloo. Nedan: Lunchdags för barnen

Exempel 1 på vad bidragen ger (årskiftet 2012/13 utökade skolan antalet elever ifrån 160 till 200):

Skolmat 1 dag (frukost & lunch)

Ris	4 kg
Bönor	2,5 kg
Olja	2/3 liter
Socker	1 kg
Mjöl	4 kg
Salt	*
Grillkol	*
Mjöl	*
Vatten	*
Totalt	140 kr

* Exakt uppgift saknas, ingår dock i totalsumman 140 kr/dag.

Exempel 2 på vad bidragen ger:

Skolmaterial 1 månad (200 barn)

Linjal	5 st
Suddgummi	200 st
Rakblad/pennvässare	200 st
Blyertspenna	200 st
Övningsbok 1	121 st
Övningsbok 2	79 st
Bläckpenna	200 st
Sax	5 st

Skolbarnens situation

Barnen på skolan är i åldrarna 3-11 år, och flertalet av dem är inneboende hos någon släkting, vilket direkt innebär att de kommer "sist i kön". Familjemedlemmarna är ofta redan många till antalet och med en utbredd arbetslöshet samt många sociala problem för de vuxna blir situationen ibland ohållbar.

En pojke på sju år som stal tio Kenya-hilling (~80 öre) från sina släktingar för att köpa sig lite mat, men blev påkommen, brändes svårt på ovansidan handen. När Judith såg hans hand konfronterade hon familjen och frågade vad de höll på med. Svaret var kort och gott att han stulit och skulle bestraffas.

Judith försökte behärska sig och lyckades till slut få mannen i familjen att lova dyrt och heligt att aldrig mera göra om denna bestraffning.

EN ANNAN INCIDENT GÄLLDE en flicka på endast tre år som sent på kvällen blivit utskuffad ur sina släktingars skjul. Efter mörkrets inbrott ska man inte vistas utomhus och än mindre som barn i ett slumområde.

Den lilla flickan lyckades i mörkret helt på egen hand ta sig till Judiths skjul och fick där sova över. Dagen efter sökte Judith upp familjen och fick som enda svar att flickan misskött sig. Efter ett långt samtal med familjen om hur farlig deras handling varit för flickan lämnade Judith dem, endast levandes på hoppet att de aldrig mera skulle göra om det igen.

Judith, som för övrigt också är ensamstående mamma till sin fyraåriga dotter Breiffnie, tvingas alltså inte bara driva hela skolan och undervisa på dagtid utan också agera skyddsängel och psykolog dygnet runt.

Kraften tycks hon hämta från sin tro och alla de människor som stöttar henne, inklusive oss alla adoptivfamiljer.

KIBERA, AFRIKAS STÖRSTA slumområde, tros ha över en miljon invånare, men är endast ett av cirka 50 slumområden i Nairobi. Ytan uppgår till minst 2,5 kvadratkilometer och består av tio olika interna byar, samt är uppbyggd längs järnvägsspåret in mot Nairobi City. Järnvägen delar av Kibera i två större områden, där den nedersta delen utgör den

fattigare av de två. Den kallas ”Chocolate City” på grund av alla de rostbruna taken.

Fattigdom och sjukdom i Kibera är utbrett. Cirka 95 procent av befolkningen tros leva under gränsen för fattigdom (en US-dollar/dag). En genomsnittlig familj består av sju personer och bor i ett enda rum. Månadshyran för ett rum uppbyggt av stenmur – den bästa standarden i Kibera – är cirka 75 kronor.

Statistiskt sett finns det en toalett på cirka 500 invånare, men i verkligheten är det många som inte har tillgång till någon toalett alls och inte heller till rent vatten. Hiv/aids är också ett stort problem bland de fattiga i slummen, och så många som 15-20 procent av invånarna uppskattas vara Hiv-smittade.

Att adoptera från Kenya

Nere i Nairobi är det relativt många adoptivfamiljer, mest svenskar, men även från andra länder som Danmark, Finland, Italien och Holland. Man delar vardag och erfarenheter med varandra och får därigenom många bra tips och idéer.

Att vi valde Kenya hade initialt mycket med den korta väntetiden att göra. Vi hade dock tidigare rest runt lite grand i Afrika och fick då också stort hjärta för denna kontinent, vilket för oss kändes viktigt i valet av givarland. Inte minst då banden till Williams födelseland nu är och kommer att vara starka för resten av våra och hans liv.

Nu i efterhand ser vi att vi inte kunde ha valt något mer passande alternativ. Att få tillbringa så mycket kvalitetstid under nio månader tillsammans och knyta an under sådana optimala förhållanden känns helt fantastiskt.

Under hela vår Kenya-vistelse är det vi som föräldrar som sett annorlunda ut, och det är vi som fått anpassa oss till allt från kost till väder och kultur.

Att låta William vara kvar i sin födelseomgivning när han lär känna sin nya familj tror vi har hjälpt oss alla mycket och skapat oersättliga band för resten av livet.

Livet i Kenya blev som en handbromsvändning för oss alla, med mycket reflektion och funderingar på det relativt upptagna liv vi normalt sett lever hemma

i Sverige. Att även se hur andra människor har det på vår jord under en lite längre tid gör också att man uppskattar vissa saker som annars är lätta att ta för givet väl hemma i Sverige.

Sedan ska man vara medveten om att adoptionsprocessen kan dra ut på tiden och att åtta månader även kan bli nio innan man är hemma igen. Rättssystemet i Kenya är inte vad vi är vana vid och man får i många fall bara gilla läget.

Det varnas också en hel del för Kenya generellt sett, men det mesta händer efter mörkrets inbrott och då ska man inte vistas utomhus, punkt slut. Att lämna sina synliga värdesaker hemma, så som halsband, ringar, klockor etc minskar givetvis också risken för att bli utsatt för brott. Sunt förnuft kommer man långt med och man behöver absolut inte oroa sig, även om man alltid ska tänka sig för.

Kenya med sin kust, safari och otroliga natur gör att man lätt kan hitta på mängder med roliga och intressanta upptåg. Folket i Kenya är generellt sett också väldigt trevliga, hjälpsamma och spontant glada. Vi har också fått nya vänner både i Kenya och i Sverige. Vårt tidigare så svåra beslut visade sig bli vårt största livsäventyr och vi ångrar inte en enda sekund. Om vi vetat det vi vet nu hade vi aldrig tvekat på Kenya, som nu för alltid finns med i våra hjärtan.

Reine och Jessica Camsel

Äntligen hemma i Sverige!

Den indiska adoptionsmyndighetens CARA:s tredje internationella konferens som hölls i New Delhi visade sig vara både innehållsrik och intressant.

Rapport från CARA-konferens i Indien

Februari 2013: CARA:s konferens som hölls i New Delhi visade sig vara både innehållsrik och intressant. Det här var myndighetens tredje internationella konferens och den första efter att de infört sitt nya system.

Syftet med konferensen var att mötas på en gemensam plattform för att diskutera nationell och internationell adoption med Haagkonventionens riktlinjer i åtanke. CARA önskade även att få feedback från mottagarländer och de inhemska adoptionsorganisationerna beträffande det nya systemet.

UTMANINGARNA ÄR FLERA i ett land av Indiens storlek – varje delstat har en egen SARA – State Adoption Resource Agency, vilka regelbundet får in rapporter om hur många barn som finns tillgängliga för adoption från barnhemmen i delstaten.

Indien har en 80/20 regel som innebär

att minst 80 procent av adoptionerna ska förmedlas nationellt. Det innebär att om ett barnhem har rapporterat att de har X antal barn tillgängliga för adoption, så säger det inget om hur många barn som kommer att förmedlas nationellt eller om hur många av de barnen som har någon form av särskilt behov.

Detta är en av anledningarna till att indiska adoptionsorganisationer har svårt att sja om väntetider för de internationella adoptionerna.

Konferensen bjöd på flera intressanta föredrag, bland annat berättade några olika delstatsmyndigheter om hur de arbetar för att utöka adoptionsprogrammen i sina respektive delstater.

Vi fick även höra om hur ett par indiska adoptionsorganisationer samt en internationell organisation implementerat det nya systemet (vi drog snabbt slutsatsen att de som blivit ombudade att berätta om sina erfarenheter var givetvis de som var nöjda med det nya systemet).

Britt-Marie Nygren, FFIA, höll ett uppskattat föredrag om vilka vård- och omsorgsmöjligheter som finns i Sverige för adopterade barn med särskilda behov.

Två föredrag hölls av vuxna adopterade från Indien och det var intressant att höra om deras liv. Båda personerna blev adopterade till USA för mer än 30 år sedan.

Anand Kaper har som vuxen startat en organisation som arbetar för rättigheten att få veta mer om sitt ursprung, vilket är komplicerat i Indien, som alltid skyddat de biologiska mammornas identitet.

Den andra personen, Ian Anand, har nu flyttat till-

baka till Indien för att ge tillbaka till sitt ursprungsland. Han utbildade sig först till socialarbetare i USA, åkte sedan till Indien i tre månader för att praktisera på en organisation som verkar mot barnarbete i Gujarat. Han startade sedan en organisation som tar hand om fosterbarn i Udaipur.

Hans fina motto är: "I choose to give back to the country that gave me life"!

UNDER KONFERENSEN BLEV det några tillfällen till öppna frågor, och det framkom att flera av de indiska adoptionsorganisationerna är missnöjda med det nya systemet. Så är även flera av de internationella organisationerna.

En av anledningarna till missnöjet är att man förmedlar barn till en organisation man inte känner sedan tidigare. Det indiska systemet är uppbyggt på relationer och tillit som kommer av att man lärt känna varandra under ett långvarigt samarbete.

Flera organisationer känner oro över tanken att sända sina barn till familjer genom för dem okända förmedlande organisationer, och samma oro finns hos de internationella organisationerna.

Förlagan till Indiens nya system kommer till viss del från Kina och där har varje organisation en kontaktperson på plats i Kina. Om man fick lov att önska skulle det finnas möjlighet att ha en kontaktperson även i Indien.

DAGEN EFTER KONFERENSEN hölls ett nordiskt gruppmöte med myndigheten. Det var positivt att gemensamt få ställa frågor till myndigheten och skönt att få svar direkt.

CARA vill verkligen arbeta för att förbättra och utveckla sitt system så att det kan fungera optimalt. Men det är tyvärr fortfarande en lång väg kvar att gå.

Monica Fagerberg

Nu är projektet "Den stora återresesplan" i full gång. Fyra familjer intervjuas och Mary Juusela har hunnit med att följa en av dem på deras viktiga resa. Boken om återresor beräknas komma ut under 2014.

Fyra familjer om sina återresor

När Mary Juusela, själv adopterad från Indien, läste utredningen "Adoption till vilket pris" tänkte hon att adoptioner framställdes onödigt negativt. Hon kände helt enkelt inte igen sig. Det var då hon bestämde sig för att själv ta reda på hur adoptivfamiljer har det.

Efter en research där hon kontaktat 200 familjer och gjort djupintervjuer med ett trettiotal kom boken "Adoption – banden som gör oss till en familj" ut 2010.

– En sak jag särskilt lade märke till var att samtalen ständigt kom in på återresor, berättar Mary. När jag förstod hur mycket det betydde för många adopterade beslutade jag mig för att skriva nästa bok om just återresor.

MARY EFTERLYSTE FAMILJER (bland annat i Vi Adoptivfamiljer) som planerade en återresa under 2012 eller 2013. Fyra familjer i olika stadier i livet valdes ut; de är från olika länder, med yngre barn, vuxna barn och en adopterad med egen familj. Hon följer familjerna under sex månader, före, under och efter resan.

Det blir fyra helt olika berättelser och upplevelser. En familj har fyra minderåriga barn, varav de två yngsta är adopterade från Sydafrika. Ett av barnen har en funktionsnedsättning, vilket också ger en särskild dimension åt resandet. I en annan familj är det pappan som är adopterad från Chile. Han har egentligen aldrig talat om sin adoption – förrän nu – men nu har de fyra barnen uttryckt intresse för pappas födelseland.

Det var meningen att Mary skulle ha rest nu i juni med en familj till Kina, men en elakartad infektion förhindrade det.

– Jag kommer i alla fall att följa deras resa via telefon och mail varje dag, säger Mary.

Familjen har fått intervjufrågor att svara på i olika situationer, direkt när det händer. De har också i uppdrag att videofilma.

– Det blir så "live" det kan bli fast jag inte är med.

DET BLEV ALLTSÅ BARA EN återresa för Mary, den gick till Indien i februari med familjen Gustafsson. Enligt Mary blev resan helt fantastisk, särskilt för de två vuxna barnen. De fick uppleva det de önskade, även om de inte fick kontakt med någon biologisk familj.

– Sonen i familjen, Andreas, var som många killar inte så meddelssam om sina känslor inför resan, men det ändrade sig under resans gång.

Att hitta Andreas rötter var knappast svårt. Barnhemmet i Chennai har skickat många barn till Sverige, flera av dem har varit tillbaka tidigare och rapporterat och kontakten har varit levande. Barnhemmet

forts på sidan 17 ►

Känslösamt blev det för Petra att träffa sin barnskötare i Gujarat

Mikael Botolfs adopterades från Rumänien 1993. Förra sommaren firade han sin 20-årsdag med att göra en återresa till sitt födelseland, och togs emot med stor välvilja på det före detta barnhemmet

20-årsdag i Rumänien

Vi hämtade vår son Mikael i Ploiești, Rumänien, i oktober 1993. Han var då drygt 14 månader, kraftigt undermålad. En ljus liten kille med det sötaste leendet i världen. Med på resan var också Mikael äldre bror Carl, som då var fem år och en mycket stolt storebror.

Rumänien var då ett land som endast några år tidigare (1989) hade blivit av med sin diktator, och vårt starkaste intryck av landet var all fattigdom och all smuts som fanns överallt. Vi kände att det var tur att vi endast behövde stanna i landet en vecka för att genomföra adoptionen och få åka hem med Mikael. Det var svårt att få tag på mat och det fanns mycket få affärer att handla i.

Vi bodde inkvarterade hos vår kontaktpersons föräldrar som verkligen hjälpte oss med allt och gjorde vistelsen mycket bra, trots de svåra förhållanden som rådde.

VI KUNDE GANSKA OMGÄENDE konstatera att Mikael hade skador från sitt första levnadsår. Han hade många avvikande beteenden och att han varit hungrig rådde det inga tvivel om.

När Mikael började på förskola som treåring slog personalen ganska snart larm om att vi borde gå vidare med utredning på Barn- och ungdomshabiliteringen. Köerna var långa och det dröjde fram tills Mikael var 4,5 år innan vi fick börja med detta. När Mikael så var drygt fem år fick han diagnosen autism.

I Enköpings kommun fanns det vid denna tidpunkt ett beslut att alla barn med autismdiagnos skulle erbjudas "tidig intensiv träning". Vi startade denna träning samtidigt som Mikael började förskoleklass. Han utvecklades med träningen, även om det ibland gick åt mycket träning för att komma framåt.

Första skolåret blev det särskola, men efter det året fattade vi beslut i samråd

med lärarna att prova med vanlig skolgång. Det gick bra i nio år med assistent vid Mikaelns sida. I gymnasiet valde Mikael själv att inte ha någon extra hjälp, förutom den hjälp vi kunde erbjuda hemma. Gymnasiet gick han ut 2011 från hotell- och restaurangprogrammet och då började vi planera för återresan.

Mikael har alltid varit mycket nyfiken på Rumänien och sitt ursprung, men vi har i samråd väntat kanske lite extra länge för att återresan skulle bli meningsfull för honom.

2012 BAR DET ALLTSÅ IVÄG. Mikael fyller år på sommaren och vi hade planerat så att han skulle få tillbringa sin 20-årsdag i Rumänien.

Vi flög samma rutt ner som vi gjorde vid adoptionen. Mikael fick på så sätt en konkret bild av hur resan till Rumänien varit. Det är något som alltid gör det lättare för honom att förstå olika saker som annars kan vara abstrakta, givet hans handikapp.

Vi kom fram till Bukarest och en fantastisk värme på cirka 30 grader. Efter att ha hämtat en hyrbil på flygplatsen åkte vi för att checka in på vårt hotell i centrala Bukarest.

Dagen efter var Mikaelns födelsedag och vi hade bestämt att den dagen skulle vi ägna åt att besöka Ploiești. Vi hade med oss kopior på alla handlingar som rörde Mikaelns adoption. Det var domstolbeslut, födelseattest, ett dokument från barnhemmet med mera.

Vi började med att åka till sjukhuset där han var född. Vi hade adressen och vår GPS tog oss snabbt dit. Det såg ut ungefär som vi mindes och kunde se på de foton vi tagit. Området var inhägnat och när vi förklarade vårt ärende i vaken blev vi visade till en ansvarig person som pratade bra engelska. Han förklarade

för oss att det var det sjukhus som var nämnt i dokumenten och att han kunde bekräfta att Mikael var född här.

Vi frågade om han kände till barnhemmet och han berättade då att det inte längre var ett barnhem utan ett dagcenter för barn med autism och utvecklingsförsening. Han tyckte absolut att vi skulle söka upp dagcentret och ringde dessutom till föreståndaren som lovade att ta emot oss. Vi hade bara uttryckt önskemål om att få knäppa kort utanför och visa Mikael huset.

NÄR VI KOM FRAM TILL DAGCENTRET blev vi välkomnade av föreståndaren som visade runt. När han fick ett kort på Mikael som liten, som var taget på barnhemmet gick han runt bland personalen och frågade om de kände igen pojken.

Det fanns fem kvinnor som arbetat då Mikael bodde på barnhemmet och de mindes honom. Vi fick se soffan där vi satt och väntade på att de skulle komma ut med Mikael och salen där han bott

Hemma igen. Mikael tittar i album från tiden när han kom till Sverige

sitt första år. Man visade också stolt upp vilka förändringar som var gjorda, och det hade blivit mycket bättre sen vi var där för 20 år sedan.

Vi knäppte förstås kort på all personal som arbetat med Mikael och tog också kort på barnhemmet. Föreståndaren frågade Mikael om han ville leta efter sin mamma. När vi förklarade att vi skrivit på dokument att vi inte skulle leta, svarade han att Rumänien skrivit på FN:s barnkonvention och att alla barn har rätt att söka sitt ursprung.

Han erbjöd sig att om Mikael ville kunde han göra diskreta efterforskningar. Mikael svarade att han skulle fundera på saken och vid hemkomsten bestämde Mikael sig för att prova med tv-programmet "Spårlöst" först. Efter att ha skrivit kontrakt med produktionsbolaget får han inte själv söka vidare. Vi får se hur det går.

PÅ KVÄLLEN DENNA DAG åt vi en typisk rumänsk festmåltid som var fantastiskt god! Mikael var otroligt nöjd med sin dag och med hela resan.

Mikael förstår och talar engelska bra, mycket tack vare de dataspel som finns där kommunikationen uteslutande sker på engelska. Han uppfattade allt som sades och diskuterades på barnhemmet.

Däremot är han inte någon mästare på att visa känslor. Föreståndaren på barnhemmet frågade flera gånger om han var chockad, och till sist förklarade jag att Mikael har autism men är högfungerande och normalbegåvad.

Han såg mycket förvånad ut, men förstod att glädje kan se ut på olika sätt, beroende på vilka förutsättningar som finns. Han lovade också att förklara för personalen.

MIKAEL ÄR VÄLDIGT GLAD över att han varit till Rumänien. Hans stora intresse är Parkour och Freerunning och han är mycket atletisk. Ett par, tre kvällar i Bukarest bestämde han, via internet, träff med likasinnade och de möttes i parker och utövade sin sport.

Den här sommaren kommer Mikael att åka till Bukarest på semester för att fortsätta umgås med sina vänner där. Hur det går med tv-programmet får vi se, men han är mycket glad och lycklig över att veta var han kommer ifrån och att ha fått möjlighet att ta del av landet på flera olika sätt.

Margareta Botolfs

► Fyra familjer ...

är vana vid återvändare och har ett helt program färdigt för dem.

Svårare var det för Petra. Hon kom till Sverige med eskort från Surundrenagar i Gujarat, med bara en adress till domstolen och några foton i bagaget. Hon har aldrig – som Andreas – haft kontakt med något barnhem eller några kamrater från samma ställe.

Ändå fick Petra ut mycket mer än hon hade kunnat drömma om. Hon fick adressen till det barnhem där hon bott. Där visade hon ett foto på sig själv i famnen på en barnskötare. En kvinna som råkade titta in just då sa att hon kände barnskötaren på bilden. Petra fick möjlighet att träffa henne – och hon kom ihåg Petra!

MARY HAR ETT HELTIDSOBB som verksamhetschef på en stiftelse som sponsrar utbildning för ungdomar i tredje världen. Återreseprojektet tar all hennes fritid, hon har dessutom en egen familj. Varför gör hon det här?

– Jag gör det för att jag bryr mig och

tycker det är viktigt. Det var så många som frågade när jag skrev första boken: När ska man åka? För vem är det viktigt? Måste man söka rötter? Hur gör jag när det blir jobbigt?

– I stället för bredd som i första boken går jag nu på djupet med bara fyra familjer. För vissa av de adopterade fungerar det som terapi, och jag tror inte jag hade fått ställa vissa frågor om jag inte varit adopterad själv.

Hur blir det med din egen återresa, Mary?

– Jag har aldrig känt behov av den, jag tog rötterna med mig till Sverige. Men nu har jag ändrat mig, och det beror på familjen Gustafssons resa. Jag kände "nämen jag är ju också adopterad, även jag vill uppleva det här" ...

Marys egen återresa sker i höst och den berättelsen kommer också att vara med i boken, som beräknas komma ut under 2014.

Läs mera på facebooksidan "Adoption: Den stora återresan".

Ing-Marie Söderberg

Aktivt föräldraskap

Välkommen till föreläsning i Göteborg i november

Boka redan nu in lördagen den 9 november klockan 13.00-16.00 för en mycket intressant föreläsning om Aktivt föräldraskap. Exakt plats kommer att presenteras efter sommaren så håll utkik i kalendern på FFIA:s hemsida.

Som föreläsare har vi bjudit in Elisabeth Eriksson, psykoterapeut och ivrig förespråkare för Aktivt föräldraskap. Du kan läsa mer om henne på hennes hemsida www.elisabeteriksson-gestalt.se

Aktivt föräldraskap är ett förhållningssätt som går ut på att vara en tydlig ledare i familjen utan att hota, muta eller kränka, att skapa en god relation med barnet och vara en "frågbär" förälder som barnet gärna vänder sig till.

Med Aktivt föräldraskap vill man stödja barnet att bygga en god självkänsla, självförtroende, mod, ansvar, förmåga och vilja att samarbeta. Syftet är inte att lära barnet lyda, utan att få en inre styrning. Därför används inom

Aktivt föräldraskap inte belöningssystem eller time-out eller annan bestraffning eftersom det främst lär barnet att lyda, antingen av rädsla för straffet eller för att det vill ha en belöning. Belöningssystem kan fungera på kort sikt men fostrar inte eget ansvarstagande och samarbetsförmåga. Det bygger inte heller självkänsla och mod.

Inom Aktivt föräldraskap lägger man stor vikt vid anknytning, hur man kan skapa en god relation med barnet som bäddar för ömsesidigt förtroende och glädje i kontakten. Förändringsfokus ligger på de vuxna. Elisabeth Eriksson kommer i sin föreläsning att berätta mer om förhållningssättet inom Aktivt föräldraskap och ge oss exempel ur vardagen.

Varmt välkomna!

Föreläsningen anordnas i samarbete med BFA (Barnen Framför Allt-adoptioner) och BV (Barnens Vänner-international adoptionförening).

Ger förståelse för adoption

Oliver och Linn är dagiskompisar. Linn är adopterad från Kina. Hennes mamma och pappa åkte och hämtade henne på ett barnhem i Kina och nu – efter en omtumlande resa – är ”hemma” mamma och pappa, Linns rum och dagis, Oliver och kinakusinererna samt alla andra nära och kära i Sverige.

Genom boken får barn en förståelse för vad en adoption innebär.

Författare: Maria Aminoff, illustratör: Nathalie Upström. Förlag: Aminoff Creative. info@oliveremma.com

Plats för egna tankar

Fylla i-boken ”När du kom hem” är skriven till alla som får uppleva det fantastiska äventyr en adoption innebär.

Oavsett ditt barns ålder och vare sig du adopterar ensam eller tillsammans med någon ges du här chansen att berätta om hela resan – från utredningen och det magiska första mötet, till hemkomsten och de inledande åren som en familj. I boken

finns gott om plats där du kan dela med dig av händelser, bilder och tankar.

Av Ulrika Adling Samuelsson, Madeleine Gerbjörn, Jonna Bergelin. post@umgasproduktion.se

Barn på jorden

Ny förening för bistånd till Indien

Några av de biståndsprojekt FFIA har i Indien har drabbats av en regelförändring som medför att vi nu måste organisera dessa projekt på ett annat sätt.

Förändringen beror på att den indiska centralmyndigheten för adoptioner (CARA) utfärdat nya riktlinjer för adoptionskostnader och bistånd till de organisationer som har licens för adoptionsverksamhet. För oss handlar det om SOFOSH i Pune, Indian Society for Rehabilitation of Children i Kolkata och Asha Sadan i Mumbai.

FFIA har under många år haft biståndsprojekt till stöd för de handikappade barnen på dessa barnhem, de barn som inte kommer ifråga för adoption. I Pune har biståndet gått enbart till barnhemmet TARA som är en egen enhet, men tillhör SOFOSH.

I Kolkata finns en liknande uppdelning för projektet Madhur Mushkan. I Mumbai har stödet getts rent allmänt till handikappade eller sjuka barn på barnhemmet Asha Sadan.

Enligt de nya reglerna i Indien får licensierade barnhem inte längre ta emot donationer från adoptionsorganisationer.

För att projekten ska kunna drivas vidare har projektledarna i de tre berörda projekten bildat en ny förening med namnet Barn På Jorden (Earth Child Association).

Denna förening kommer fortsättningsvis att ta hand om projekten på samma sätt som FFIA tidigare gjort. Föreningen kommer även att ha ett biståndsprojekt för barnhemmet Shreevatsa i Pune, som också tillhör SOFOSH. På detta barnhem finns föräldralösa och övergivna barn utan handikapp.

Nytt bankgironummer för donation är **173-7022**. Alla inbetalningar som gjorts till FFIA Bistånd för de ovan nämnda projekten kommer att överföras till den nybildade föreningen.

Nya donatorer är varmt välkomna! Kontaktinformation för Barn på Jorden (Earth Child Association): Bertil Reis, tel 031-411901, bertil.reis@lucere.se

Webbplats: www.barnpajorden.org (under uppbyggnad)

Adress: c/o Bertil Reis, Lekevallsgatan 51, 431 69 Mölndal

Vi är övertygade om att denna förändring av delar av FFIA:s Indienbistånd kommer att fungera bra för såväl projektens framtid som för alla bidragsgivare.

Övriga projekt i Indien, Akhand Jyot i Ahmedabad, Sudhantara i Madurai och Nazareths Vänner i Thanjavur fortsätter som tidigare att administreras av FFIA Bistånd.

Britt-Marie Nygren
biståndsansvarig

Lilla Snehal från Pune bodde på Shreevatsa men flyttade till Tara för några år sedan. Där har hon utvecklats och kan nu gå riktigt bra. Hon går i skolan och det går bra för henne där. Flytten till Tara var en positiv förändring för denna lilla tös.

KALENDARIUM

- **10 augusti**
Öppna förskolan i Göteborg startar igen med picknic i Skatås
- **15 augusti**
Manusstopp för Vi Adoptivfamiljer
- **9 november**
Föreläsning kl 13-16 i Göteborg om Aktivt föräld-raskap

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Vill du stödja ett biståndsprojekt?

Indien

- Kvinnohuset Sudhantra, Madurai
- Ahkand Jyot Foundation, Ahmedabad
- Nazareets vänner, Thanjavur
- Madhur Maskaan, Kolkata, Asha Sadan, Mumbai, Tara habiliterings-center och Shreewatsa, Pune (genom *Barn på jorden*)

Kina

- Healthy Feet, Nanjing

Sri Lanka

- Daghemmet Aruna, Kurunegala

Mer information om projekten finns på www.ffia.se

Biståndssamordnare är Kristin Törngren, 0707-29 07 87 och Britt-Marie Nygren, 031-704 60 80, britt-marie.nygren@ffia.se

Barn på jorden: Bertil Reis, tel 031-411901, bertil.reis@lucere.se

Förstärkning i Aktiva gruppen i Göteborg

Sedan ett par år tillbaka har vi en liten grupp medlemmar som träffas då och då för att planera och genomföra olika medlemsaktiviteter i Göteborg med omnejd. Det kan till exempel vara en familjeutflykt, "Välkommen hem"-träff eller något annat trevligt.

Nu önskar vi förstärkning i gruppen och hoppas att du vill vara med i vårt gäng. Alla är välkomna oberoende av var i adoptionsprocessen man befinner sig!

Välkommen att ta kontakt med Kaisa Hammar!

www.ffia.se

Gilla oss på Facebook

FFIA har en egen sida på Facebook. Sök bara på namnet.

Den är öppen för alla. Om du gillar FFIA – gå in på vår hemsida och gilla!

Här kan du som är på Facebook läsa lite om vad som händer på FFIA.

Vår Facebookgrupp "Adoption är en fantastisk möjlighet" finns naturligtvis också kvar. Där får du ansöka om medlemskap och kan möta alla adoptionsintresserade oavsett organisation.

Med tanke på att gruppen är slutet så passa på att diskutera olika frågor, tipsa etc. Den ena gruppen utesluter inte den andra.

Våra solstrålar. ShanLi, Victor, Elsa, Alma och Gaston i vårsolen på Marstrandsön i mitten av maj.

Vi bodde på vandrarhemmet Båtellet, som vi varmt kan rekommendera. Bra boende, sällskapsutrymme och även en pool som är öppen vissa tider och som ingår i priset. Nära till restauranger, hamnen, affärer, lekparker och vandringsstråk.

Det har nu gått drygt två år sedan vi träffades första gången i Kina och det är andra året vi ses på återträff. Alltid lika mysigt för både vuxna och barn att hålla kontakten. Vi saknade dem som inte var med detta år och hoppas att vi ses nästa år!

Trevlig sommar önskar vi alla!
Familjerna Teder, Frick och Rudström

På kvällspromenad. Emanuel, född 2005 i Vietnam, och lillebror Bo Yang, född 2007 i Kina.
Helena Engström, Stockholm

Här är våra nio härliga tjejer från Hunan, Kina med syskon. För sjätte året i rad träffades vi en weekend i början på juni och hade som vanligt en supertrevlig helg tillsammans. Denna gången var vi i Högbo, utanför Sandviken, som verkligen kan rekommenderas för återträffar. Vi hyrde hela Högbo vandrarhem, caterade mat och hade bad, lekplats, djur, fotbollsplan mm runt knuten. 2016 planerar vi en återresa till Kina tillsammans.

Ann-Sofie Rudström, Habo